

כך צולמה מישיפתח
שריר לפני כמה
שנים בביתה. האם
היה שם כלב? נהג
אלמוני הביא סיפור
ועבר בחינה בגלאי
שקר. השר הגיש
חביעה ענקית. וכל
המדינה שואלת:
היכן הכלב מוקי?
דפנה ברק
מדווחת

כלבים של בני שריר

לא נותנת לו לנשוט: את חונקת אותו! או אני שואלת אותך: אם לי זה היה עושה טוב להיות איתו, והוא לא היה רוצה בזה — מה פשוט יותר לגבר מאשר להוריד מעצמו את אשתו? הוא יכול היה לספר לי על ארוחות, פגישות עבודה, ישיבות.

אני עם בעלי מאז גיל 16. אחרי כליכך הרבה שנים של חיים משותפים, אינני יכולה להשתנות. אני מכינה שזה מפריע לכל מיני אנשים.

כבר בעבר חשבה שריר לתבוע את אחר העיתונים, שהעלו את חמת-זעמה, על הצאת-דיבה. תמיד יעצו לה נגד צעד זה. עורר-הדין אמנון גולדנברג, שהתבקש לייצג למישיפתח במיקרים קודמים, תמיד אמר: אל תתעסקו אי

תם! הקש ששבר הפעם את גבה של ריבקה שריר היה הכלבה-בלתי-נראה מוקי.

הצהרון חדשות פירסם לפני שבועיים כתבת-צבע, שבה נכללו האשמות נגד השר שריר ומישיפתח. עיקר ההאשמה היה שריר מנצל את מעמדו כשר בישראל לצרכיה הפרטיים של מישיפתח.

גולת-הכותרת: עדות של אחר מנה-גי מישרדה-תיירות, שעל פיה נשלח הנהג לפני שנתיים במיוחד מירושלים למלודי-דפולום בתל-אביב, כדי להביא חבילה בחולה לבית-השר כי רמת-אביב. הנהג העיד שלא התאפק, פתח את החבילה החשובה שקיבל מידי סגן-מנהל המלון, ומצא בה עורות, גרונות ועצמות.

גם מי שמסתייגים מהאשה הנמרצת, אינם יכולים להתכחש לעוברה שריב-קה שריר משוכנעת בצדיקתה, ופשוט אינה מבינה מה רוצים מחיימישיפתח.

אני יודעת שאינני צריכה לקחת את זה ללב, אמרה השבוע, אבל כואב לי. זה נורא כואב. אני מבכות זמן ואי-נרגיה כליכך רבים על כל העניינים האלה, במקום להקדיש זמן לרברים רציניים. זה שוחק.

כואבת לי במיוחד התרמית שמניס להדריק לי. אני מודה, יש לי בעייה, אני מודה. אני נמצאת יותר מדי זמן עם בעלי, ואנשים לא אוהבים את זה. עיתונאית אחת אמרה לי פעם: את

מעורבות גבוהה בכל המתרחש סביבה. היא מפגינה איכפתיות, קולגיות לעיני תים, בנושאים הנראים פעוטים בעיני אחרים. מכיוון שברוך-כלל מופנים אליה הורקורים כשהבררים נוגעים בבעלה, נוצר הרושם כאילו היא מתערבת בחיי בעלה בלבד. אולם לאמיתו של דבר מתערבת ריבקה שריר בכל דבר. היא אשה פעילה באורח כללי.

אין זאת הפעם הראשונה שהיא ווע-מת על טיפול התקשורת בבעלה וכי-מישיפתח. האימפולסיביות שלה גרמה לה כבר בעבר להביע את דעותיה באורח פסקני ולטפלן לבכירים בתיקו-רת.

פעם אחת בחייו. אולי היה כלב לידו. זה כליכך מגוחך! ואם גדי סיפר שהכלב שלוי כשאת היית קטנה, לא סיפרת כל מיני סיפורים? גם הסיפור הזה, כאילו הכלב הוכנס לפנסיון בצפון-הארץ. כמה עולה להחזיק כלב בפנסיון — 15 שקלים? אפילו יותר? מאיפה המציאו את הסיפור הזה? אני פשוט לא תופ-סתו.

את ריבקה שריר, הגיבורה הא-מיתית של הפרשה, או שאוהבים, או שלא. היא אשה נאה, גינג'ית, בעלת

לא הרב אליעזר שך, וגם לא ירר בו, הרבי מלובאביץ', אף לא יצחק שמיר ושימעון פרס יכלו השבוע להת-חרות עם הכוכב שהטביע את חותמו על האומה, פילג את העם לשני מחנות — כער ונגר — והיוהו נושא להתנצחויות במסיבות-יקוקטיל: הכלב מוקי. כמו כל סופר-סטאר, היה גיבורה-ש-בוע אפוף כהילה של מיסתורין. איש לא ראה אותו במרעיניו, איש גם לא יודע לתאר — מה גיזעו, מה צבע שיערו, מה גודלו, האם הוא דובמן אימנטי או אולי פודל שחרחר בעל זנב קצוץ, האם הוא מעדיף כונוו על דונלי. כל מה שעמיישראל יודע על הכלב המפורסם ביותר במדינה — אם הוא קיים בכלל — הוא ששרה-מישפט-ס והתיירות אברהם (אברשה) שריר, על פי עדות של נהג במישרדה-תיירות, צהל לעברו, מוקי, הביאו לך אוכלי על פי אותה העדות, היה מדובר בער רות, בגרונות, כעצמות ובשאריות-כשר שהובאו לפני סגני-המלון דפולום, מידיו של סגן-מנהל המלון דאן, אל ביתו של השר.

לא חשוב מה יקרה, אמרה לי ריבקה שריר, שהגישה השבוע עם בעלה תביעת-דיבה נגד הצהרון חרשות כסך מיליון שקלים, כעת כולם משוכנעים שיש לי כלב...

מעולם לא סבלתי כלבים. אני פשוט לא סובלת את זה, מה לעשות? אין לי התנגדות לגבי מה שקורה אצל אחרים, אבל לא הייתי רוצה שאצלי בבית יסתובב כלב.

ואולי היה זה כלב שהווג שריר שמר עליו לתקופה קצרה? נו באמת! נחרדה ריבקה, זה נש-מע הגיוני? אברשה ואני איננו אנשים היושבים כל היום בבית. ומה הייתי אמורה לעשות עם הכלב, כשנסעתי או רצתי לפגישות?

ומה עם בן-השכנים שהעיד שגדי, הכן הצעיר למישיפתח שריר הלומד כעת באנגליה, סיפר לו שיש לו כלב זאבי?

רוקא זאבי? גדי פגש את הילד הזה

תביעה או תרגיל?

הדרך השניה זהה כמעט לחלוטין לזו שבחר בה השר. כלומר: תביעת-ניזקין, אך תוך הגבלתה לסכום הקטן מ-100 אלף ש"ח. תביעה כזו נידונה גם היא לפני בית-מישפט השלום, ומסתיימת תוך שנה. השר אמנם לא היה זוכה אז בסכום תעגול של מיליון ש"ח, אך כל יתר יעדיו היו מושגים בהצלחה וזה לזו של תביעת-ניזקין בבית-המישפט המחוזי. אך השר לא בחר גם בדרך זו. השר שריר, שהוא גם עורך-דין במיקצועו, בחר דווקא בדרך הארוכה ביותר: בתביעת-ניזקין לפני בית-המישפט המחוזי בתל-אביב. תביעה כזו תגיע, במיקרה הטוב, לדיון בעוד חמש שנים. עד אז, כמו בבדיחה הידועה, ימות הפריץ או הכלב. כלומר, איש לא יזכור את העניין, ומוטב יהיה לוותר עליה.

אלא שדבר אחד אולי שכח השר. כאשר מוג-שת תביעת-ניזקין, יש זכות לנתבע - העיתון חרשות, במיקרה זה - להפנות אל התובע שאלו-נים, מיד אחרי הגשת כתב הגנתו. בשאלונים אלה יכול הנתבע לשאול את השר שאלות רבות ושונות, אולי אף מבזכות, על כל פרטי הפרשה. ומה שבטוח הוא כי שאלונים אלה, והתשובות שהשר חייב להשיב עליהן, יתפרסמו מיד בעיתון חרשות, ויהפכו לחומר-קריאה מרתק לציבור.

אילנה אלון

מיליון ש"ח הוא סכום עגול, גדול ומושך תשומת-לב. זוהי, כנראה, הסיבה לכך שהשר אברהם שריר בחר בסכום זה, כאשר הגיש את תביעת-הניזקין שלו נגד העיתון חרשות. אלא שדווקא גודל הסכום מעלה בלב מישפטנים שאלה אם אמנם מתכוון השר להשיב את כבודו האבוד או לנצל את התביעה רק למטרת יחסי-ציבור.

ברור כי השר לא נמנע פגיעה כלכלית בגלל פירסום הסיפור על הנהג שהוזמן כביכול במיוחד מירושלים לתל-אביב כדי להעביר חבילה של מזון לכלבו של השר. ועל כן, אין מטרתו של השר לקבל פיצוי כלכלי, אלא להעניש את העיתון ואת כתבו.

כדי להשיג מטרה של ענישה, יכול היה השר לנקוט בשתי דרכים מישפטיות. הוא יכול היה להגיש נגד העיתון קובלנה פלילית פרטית, שאמנם אינה מזכה את השר בפיצוי כספי, אבל עלולה להרשיע את העיתון ואת כתבו בפלילים, ולהענישם. קובלנה פלילית פרטית כזו היתה מתבררת לפני שופט-שלום ומסתיימת תוך שנה. כך היה השר נמנע מלעמוד בתור הארוך, הקיים לפני בית-המישפט המחוזי בתל-אביב. אבל השר לא בחר בדרך זו.